

Драгослав Ђорђевић

ОШТРЕ КИШЕ

Падају неке драге, оштре
Кише. На ивици бола пуцају Пупољци.
Иње сјесени порумени у твоје тело.
Виолине касне попут Птица
минуле Умом (снажним а снежним).

Тихе, ломне кише падају косо
По твојем телу. Лију последње мисли
(Црно, врано јато Видика.)
Разум је погано семе, врт оштрог
Смисла. Снег твог загрљаја слутим.

Мир Тихог прста Звучање.

*

Киша је блага дворана што клизи. Речи
Олује, просути крици. нежност
Предмета. Све је отишло у неке друге кише.
Тишина саћа, обузима ме. То, Лако

Празно море. Капљу клавири
Пречисте свите нежног. Виолине смерно
Доносе свилу одјека. Све је позна
Јесења етида о умору (блеска).

Руке спутане сјајем, залуд ме дижу
У Вокале, Шапате благе. Дух је уморна
Посуда свих стања. Враг што клизи у нежне

Дане. Ноћи. Дане пољупца и мисли.
Клавира уснулог ко дете.
Трне ли шапат бели
(позно грађе)?

*

Лагане, црне свите (без пољупца)
Свиле уморне песме прате ме, Дево.
Госпе драге од Снивања,
Снене ко твоји пољупци (Плахи,

Луди.) Твоја песма нек утрне у
Мир. Нек умину прсти Мрака
Сребром благи. Нек постане Време
Твоје црно тело. Лака пут

Пољупца. Лист касног бивања
(нек магле крену кораком.) Благ, мио
Ветар твог осмеха Дево. Госпо
Милоште тихе, убране ко биље
Висине.

Тамом си посута Драга. Уснула
Сенко, Црно је бистрије тело, Лице
Прве, Мисли. Неке су Кише отишле.
Неке су Кише, отишле...

*

Њени прсти, Танка свила тишине
Пољупци праха што устају полако.
Ритам светлих трења. Та, прашина
Мира, Лагано, Отварање црне висине.

Некако Зло је дугачије кад дође
Тобом. (Утробом твог Дана). Мира
Пољубљеног немам. Откада те знам
Твоје речи миришу као Обала драга,
мирују

Као влати у подне неког Трена.
(Траве су другачији простори, нека
Нова миља.) Њени су прсти, танка,
Поповљена свила. Друкчије мину

Плавом одајом Снова. Те свиле —
мирне ватре Смисла. Чај — врели
нагон уснућа. Дух благи на уснама.

*

Тихо, биље, Удахни смерно пречисти
Са тог Бића. Лагано ослушни Време.
Тишину благу, белу, Јесењу.
(Утроба је снена посуда за Мртве).

Обуци тајне лагано ко, и Дан.
Немој ћутати твоје приче о Безмерном
Пијанству. Буди облик жмурења, Даха
Поново снен ко наслада Стиха.

Речи капљу по Тишини (Клавиром,
Лакоћа Трага.) Прсти су тајне Одаје
Мириса, врхови снеог шапутања.

Ћутање је поново успостављено Време
Корак у Белом, Празна црна Здела, сласт
Погрешних речи што се наново гасе.